

fra Julijan Petrović

BOGOSLOV

Tijekom proteklih dvije tisuće godina, od samih početaka, kršćani su poput Spasitelja spremno davali svoj život u nadi u život vječni. Neki su to činili tiho, drugi moleći, pjevajući i slaveći Boga. Među njima je i fra Julijan Petrović, rođen 23. srpnja 1923. godine u Tomislavgradu. Tri dana nakon rođenja roditelji Matan i Lucija, rođena Batinić, odnijeli su ga na krštenje, gdje je dobio ime Berislav. S godinu i pol dana ostao je bez oca, a godinu prije ulaska u sjemenište i bez majke. Zbog toga je bio stipendist Društva prijatelja Franjevačke klasične gimnazije na Širokom Brijegu, čija je svrha bila pomagati školovanje siromašnih i darovitih učenika, kakav je bio i on sam.

fra Julijan kao maturant s kolegama i profesorom

fra Julijan u širokobriješkom bratstvu 1944. godine, stoji u gornjem redu prvi slijeva

U školskoj dokumentaciji opisan je kao „zdrav i bistar“ učenik, što stoji u bilješci o uspješno položenom prijamnom ispitu za upis u glasovitu gimnaziju, koja je, zajedno s nekima od svojih učenika i profesora, doživjela istu sudbinu.

Školske godine 1940./41. odlazi na Humac u novicijat, gdje uzima redovničko ime fra Julijan. Nakon polaganja prvih zavjeta, nastavlja školovanje na Širokom Brijegu te pripada posljednjoj generaciji maturanata. Zanimljivo je spomenuti da je fra Julijan pripadao i jedinoj generaciji novaka koji su zbog ratnih neprilika svoj novicijat proveli u novosagrađenom samostanu u Tomislavgradu. Ratne strahote poremetile su i mjesto studija: umjesto u bogosloviju u Mostaru, fra Julijan je otišao na Čerin, gdje se održavala dislocirana nastava, a krajem studenoga 1944. iz Čerina odlazi u Čitluk. Tu se fra Julijan posljednji put spominje u provincijskim dokumentima.

Ne zna se kako je fra Julijan završio na križnome putu, no zasigurno je doživio neka slična iskustva poput našega Spasitelja. Vjerojatno mu je prišao jedan stranac ili možda čak i poznanik te mu pomogao poput Šimuna Cirenca, a možda je on to bio nekome. U toj koloni smrti bilo je mnoštvo majki i djece, a fra Julijan ih je sigurno hrabrio i tješio, a među njima se našla i koja Veronika koja je ponudila svoj rubac kako bi taj mladi franjevac, koji je imao razne ambicije i planove služenja svome vjernome puku, mogao obrisati znojno, umorno i krvavo lice.

Ono što se točno zna jest da je u noći s 4. na 5. lipnja 1945. odvezen kamionima na lokalitet Lepa Bukva kod Macelja. Prema jednom svjedočanstvu, njega i još dvadesetak svećenika, što franjevaca, što dijecezanskih, partizani su svezali žicom, s njih skinuli njihova odijela, odveli ih prema unaprijed iskopanoj jami i tu ih strijeljali bez ikakva suda. Godine 2005. njihovi posmrtni ostaci ekshumirani su iz jame i preneseni u novosagrađenu kriptu Kristova uskrsnuća u Macelju. Od svoje generacije, koja je brojala 11 mladića, fra Julijan Petrović je jedini svjedok vjere koji je postaje svoga križnoga puta završio u Maceljskoj šumi, na svojoj Golgoti, a umjesto Longinova koplja, dobio je metak u potiljak.

Gospodine Isuse Kriste, daj nam snagu nositi naše križeve i zajedno s Tobom prolaziti naše križne putove, kako bismo došli do cilja – života vječnoga i zajedništva s Trojedinim Bogom! Amen!

fra Andrija Šego

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.